

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

23 martie 2023*

„Recurs – Funcție publică – Hărțuire morală – Avize medicale – Absențe nejustificate – Remunerație – Statutul funcționarilor Uniunii Europene – Articolul 11a – Conflict de interese – Articolul 21a – Ordin în mod evident ilegal – Articolul 23 – Respectarea legilor și a regulamentelor de ordine – Procedură disciplinară – Revocare – Retrageră a revocării – Nouă procedură disciplinară – Nouă revocare”

În cauza C-640/20 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 23 noiembrie 2020,

PV, reprezentat de D. Birkenmaier, Rechtsanwalt,

recurent,

cealaltă parte din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată inițial de T. S. Bohr, B. Mongin și A.-C. Simon și ulterior de T. S. Bohr și A.-C. Simon, în calitate de agenți,

pârâtă în primă instanță,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Arabadjiev, președinte de cameră, domnul L. Bay Larsen (raportor), vicepreședintele Curții, domnii P. G. Xuereb și A. Kumin și doamna I. Ziemele, judecători,

avocat general: domnul P. Pikamäe,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 29 septembrie 2022,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: franceza.

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat, PV solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 30 ianuarie 2020, PV/Comisia (T-786/16 și T-224/18, nepublicată, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2020:17), prin care acesta a respins acțiunile formulate de PV având ca obiect
 - în cauza T-786/16, anularea, cu titlu principal, a rapoartelor de evaluare ale lui PV pentru anii 2014-2016, a deciziilor directorului general al Direcției Generale (DG) Interpretare a Comisiei Europene din 31 mai, 5 iulie, 31 iulie și 15 septembrie 2016 referitoare la deduceri din salariul lui PV, a deciziei autorității împuternicite să facă numiri (denumită în continuare „AIPN”) din 28 noiembrie 2016 de respingere a reclamațiilor introduse împotriva deciziilor din 31 mai și din 5 iulie 2016 referitoare la deduceri din salariul lui PV, a scrisorii de informare prealabilă a Oficiului pentru Administrarea și Plata Drepturilor Individuale (PMO) din 21 iunie 2016 prin care PV era informat că datorează suma de 33 593,88 euro, a deciziei PMO din 11 iulie 2016 de suspendare a plății salariului lui PV începând cu 1 iulie 2016, a notei directorului general al DG Interpretare din 31 iulie 2016 prin care anunța intenția de a considera nelegale absențele lui PV pentru perioada 2 iunie-31 iulie 2016 și de a opera deducerile corespunzătoare din salariul său, a scrisorii de informare prealabilă a PMO din 21 septembrie 2016 prin care PV era informat că datorează suma de 42 704,74 euro, a deciziei AIPN din 17 ianuarie 2017 de respingere a reclamației formulate împotriva acestor acte, a deciziei AIPN din 26 iulie 2016 de revocare a lui PV, a deciziei AIPN din 2 februarie 2017 de respingere a reclamației introduse împotriva acestei decizii de revocare, a notei de debit din 20 iulie 2017, a deciziei AIPN din 29 noiembrie 2017 de respingere a reclamației formulate împotriva acestei note și a procedurii disciplinare CMS 13/087 și
 - anularea, cu titlu subsidiar, a avizelor medicale din 27 iunie și 10 octombrie 2014, a notelor medicului consultant din 16 iulie, 18 iulie, 8 august, 4 septembrie și 4 decembrie 2014, din 4 februarie, 13 aprilie, 4 iunie, 11 august, 14 octombrie și 4 decembrie 2015, din 5 februarie, 22 martie, 18 aprilie, 3 iunie, 30 iunie și 25 iulie 2016, a deciziilor de respingere a cererilor de asistență din 23 octombrie 2014, din 20 ianuarie, 20 martie și 30 iulie 2015, precum și din 15 martie și 18 mai 2016, a deciziilor directorului general al DG Interpretare din 9 februarie, 30 martie, 5 mai, 24 iunie, 1 octombrie și 12 noiembrie 2015, din 15 ianuarie și 22 aprilie 2016 referitoare la deducerile din salariul lui PV, a deciziilor AIPN de respingere a reclamațiilor formulate împotriva acestor decizii referitoare la deduceri din salariu, a scrisorilor de debit din 10 martie, 11 mai, 10 iunie, 11 august, 13 noiembrie și 9 decembrie 2015, precum și din 18 iulie 2016, a deciziilor AIPN din 12 martie, 11 august și 13 octombrie 2015, precum și din 7 iunie și 21 septembrie 2016 de respingere a reclamațiilor privind exercițiile de evaluare pentru anii 2013-2015, precum și a deciziei AIPN din 14 iulie 2016 de respingere a reclamației privind absențele nejustificate ale lui PV din 16 și 17 martie 2016;
 - în cauza T-224/18, constatarea că PV a fost victima unei hărțuiri morale și
 - anularea procedurii disciplinare CMS 17/025, a deciziei AIPN din 2 mai 2018 de respingere a reclamației introduse împotriva deciziei de inițiere a acestei proceduri, a e-mailurilor DG Resurse Umane și Securitate din 23 octombrie 2017 și din 16 martie 2018, prin care i s-a solicitat lui PV să își redacteze autoevaluarea referitoare la perioadele de activitate 2016 și 2017, a deciziilor AIPN din 16 martie și 1 iunie 2018 de respingere a reclamațiilor formulate împotriva acestor e-mailuri, a deciziei AIPN din 24 iulie 2017 de retragere a revocării lui PV, a deciziei AIPN din 15 ianuarie 2018 de retragere a reclamației introduse împotriva acestei

decizii de retragere a revocării lui PV, a deciziei PMO din 12 septembrie 2017 referitoare la compensarea datoriilor dintre PV și Comisie, a deciziei AIPN din 9 martie 2018 de respingere a reclamației prezentate împotriva acestei decizii de compensare a datoriilor și a deciziei directorului general al DG Interpretare din 13 octombrie 2017 de suspendare a plății salariului lui PV începând cu 1 octombrie 2017;

- în cauzele T-786/16 și T-224/18, obținerea reparării prejudiciului material și moral pe care PV pretinde că l-ar fi suferit.

Cadrul juridic

- 2 Articolul 1e alineatul (2) din Statutul funcționarilor Uniunii Europene, în versiunea aplicabilă litigiului (denumit în continuare „statutul”), prevede:

„Funcționarii în activitate beneficiază de condiții de muncă ce respectă normele de sănătate și de siguranță corespunzătoare, cel puțin echivalente cu cerințele minime aplicabile în temeiul măsurilor adoptate în aceste domenii în temeiul tratatelor.”

- 3 Articolul 11a alineatele (1) și (2) din statut prevede:

„(1) În exercitarea atribuțiilor sale și sub rezerva dispozițiilor alineatului (2), funcționarul nu se va ocupa de nicio activitate în care are, în mod direct sau indirect, un interes personal, în special un interes de ordin familial sau financiar, care îi poate afecta independența.

(2) Funcționarul care, în exercitarea atribuțiilor sale, trebuie să se ocupe de o activitate de tipul celor menționate la alineatul (1) comunică de îndată acest lucru autorității împuternicite să facă numiri. Aceasta adoptă măsurile care se impun și, în special, poate elibera funcționarul de responsabilitățile care îi revin în activitatea respectivă.”

- 4 Articolul 12a alineatele (1)-(3) din statut prevede:

„(1) Funcționarul se abține de la orice formă de hărțuire morală și sexuală.

(2) Funcționarul care este victima unei hărțuiri morale sau sexuale nu suferă niciun prejudiciu din partea instituției. Funcționarul care a adus dovezi ce indică o hărțuire morală sau sexuală nu suferă niciun prejudiciu din partea instituției, în măsura în care a acționat cu bună-credință.

(3) Prin hărțuire morală se înțelege orice conduită abuzivă de lungă durată, repetată sau sistematică, ce se manifestă prin comportament, limbaj, acte, gesturi și înscrisuri care sunt intenționate și care aduc atingere personalității, demnității sau integrității fizice sau psihice ale unei persoane.”

- 5 Articolul 21a alineatele (1) și (2) din statut are următorul cuprins:

„(1) Atunci când primește un ordin despre care consideră că prezintă nereguli sau a cărui executare o consideră susceptibilă de a produce inconveniente grave, funcționarul își informează de îndată superiorul ierarhic direct cu privire la aceasta; acesta, în cazul în care informația îi este prezentată în scris, îi răspunde, de asemenea, în scris. Sub rezerva alineatului (2), în cazul în care superiorul ierarhic direct confirmă ordinul, dar funcționarul consideră că o astfel de confirmare nu constituie un răspuns satisfăcător cu privire la motivele care îl îngrijorează, funcționarul

prezintă problema, în scris, autorității ierarhice imediat superioare. În cazul în care aceasta confirmă ordinul în scris, funcționarul are obligația de a-l executa, cu excepția cazului în care este în mod evident ilegal sau contrar normelor de securitate aplicabile.

(2) În cazul în care superiorul ierarhic direct consideră că ordinul trebuie executat de îndată, funcționarul are obligația de a-l executa, cu excepția cazului în care este în mod evident ilegal sau contrar normelor de securitate aplicabile. La cererea funcționarului, superiorul ierarhic direct are obligația de a da orice ordin de acest tip în scris.”

6 Articolul 23 primul paragraf din statut prevede:

„Privilegiile și imunitățile de care beneficiază funcționarii se acordă exclusiv în interesul Uniunii. Sub rezerva dispozițiilor Protocolului privind privilegiile și imunitățile, persoanele interesate nu sunt scutite de obligația de a se achita de obligațiile lor cu caracter privat și nici de obligația de a respecta legile și regulamentele de ordine în vigoare.”

7 Articolul 24 din statut are următorul cuprins:

„Uniunea oferă asistență funcționarului, în special în procedurile împotriva autorilor de amenințări, ultraj, insulte, acte sau declarații defăimătoare sau alte infracțiuni împotriva persoanei și a proprietății, la care funcționarul sau membrii familiei sale sunt supuși ca urmare a calității pe care o are și atribuțiilor sale.

Ea repară în mod solidar prejudiciile pe care funcționarul le suferă în astfel de cazuri, în măsura în care funcționarul, cu intenție sau printr-o neglijență gravă, nu a fost la originea prejudiciilor în cauză și nu a putut să obțină repararea prejudiciilor din partea autorului acestora.”

8 Articolul 25 primul și al doilea paragraf din statut prevede:

„Funcționarul poate adresa autorității împuternicite să facă numiri a instituției sale o cerere privind orice aspecte reglementate de prezentul statut.

Orice decizie individuală luată în temeiul prezentului statut trebuie comunicată de îndată, în scris, funcționarului în cauză. Orice decizie care lezează un funcționar trebuie motivată.”

9 Articolul 59 alineatele (1) și (3) din statut prevede:

„(1) Funcționarul care aduce dovezi în sprijinul faptului că nu își poate exercita atribuțiile din motiv de boală sau de accident beneficiază de drept de concediu de boală.

Funcționarul în cauză trebuie să notifice instituției sale incapacitatea sa în cel mai scurt timp posibil, precizând adresa la care se află. În cazul în care lipsește mai mult de trei zile, funcționarul este obligat să prezinte un certificat medical. [...] În caz contrar, absența funcționarului se consideră nemotivată, cu excepția cazului în care certificatul nu este trimis din motive independente de voința funcționarului în cauză.

Funcționarul aflat în concediu de boală poate fi oricând supus unui examen medical organizat de instituție. În cazul în care acest examen nu poate avea loc din motive imputabile funcționarului în cauză, absența acestuia se consideră nemotivată de la data la care era prevăzut examenul respectiv.

În cazul în care, în urma examenului medical, rezultă că funcționarul în cauză este capabil să își exercite atribuțiile, absența acestuia se consideră nemotivată de la data examenului medical, sub rezerva paragrafului următor.

În cazul în care funcționarul în cauză consideră concluziile examenului medical organizat de autoritatea împuternicită să facă numiri ca fiind nejustificate din punct de vedere medical, funcționarul sau un medic acționând în numele său poate înainta instituției, în termen de două zile, o cerere prin care să solicite examinarea cazului de către un medic independent.

[...]

(3) Fără a aduce atingere aplicării dispozițiilor privind procedurile disciplinare, după caz, orice absență considerată nemotivată în temeiul alineatelor (1) și (2) se scade din durata concediului anual al funcționarului în cauză. În cazul epuizării concediului, funcționarul în cauză pierde dreptul la remunerație pe perioada corespunzătoare.”

10 Articolul 6 alineatul (5) din anexa IX la statut prevede:

„Funcționarul în cauză are dreptul de a recuza un membru al comisiei în termen de cinci zile de la constituirea comisiei. Instituția are, de asemenea, dreptul de a recuza un membru al comisiei.

În termenul menționat anterior, membrii comisiei pot solicita să fie scutiți de exercitarea acestei funcții din motive legitime și au obligația să se retragă din această funcție în cazul în care există un conflict de interese.

[...]”

Istoricul litigiului

- 11 Istoricul litigiului este prezentat la punctele 1-33 din hotărârea atacată. În scopul prezentei proceduri, acesta poate fi rezumat după cum urmează.
- 12 PV, care era funcționar al Uniunii Europene începând cu 16 iulie 2007, a fost repartizat la DG Ocuparea Forței de Muncă, Afaceri Sociale și Incluziune a Comisiei până la 30 septembrie 2009.
- 13 Considerându-se victimă a hărțuirii, PV a introdus, la 5 august 2009, o cerere de asistență în temeiul articolului 24 din statut. Această procedură a fost încheiată la 9 iunie 2010, la finalul unei anchete desfășurate de Oficiul de Investigație și de Disciplină al Comisiei, care a concluzionat că nu erau îndeplinite condițiile impuse la articolul 12a alineatul (3) din statut pentru a se putea considera că un anumit comportament constituie hărțuire morală. PV a fost mutat la DG Buget a Comisiei la 1 octombrie 2009.
- 14 La 1 aprilie 2013, PV a fost repartizat la Unitatea gestiune bugetară și financiară a DG Interpretare.
- 15 La 12 noiembrie 2013, șeful acestei unități a depus o plângere disciplinară împotriva lui PV, invocând probleme comportamentale, neaplicarea procedurilor în vigoare și lipsa de performanță.
- 16 Între 8 mai 2014 și 31 iulie 2016, PV nu s-a prezentat la locul de muncă, considerându-se victimă a hărțuirii morale.

- 17 La 27 iunie și la 10 octombrie 2014, medicul consultant al Comisiei a emis avize medicale în care se arăta că PV era apt să reia munca. Ulterior, PV a fost convocat pentru vizite medicale de control și nu a răspuns la aceste convocări.
- 18 Considerând absențele PV ca fiind nejustificate, directorul general al DG Interpretare a adoptat mai multe decizii de reținere din salariul lui PV.
- 19 La 23 decembrie 2014, PV a depus o a doua cerere de asistență în temeiul articolului 24 din statut. Prin decizia din 12 martie 2015, AIPN a decis că nu existau indicii ale vreunei hărțuiri morale față de PV și a concluzionat că aplicarea unor măsuri de urgență de îndepărtare nu era, în consecință, justificată.
- 20 La 10 iulie 2015, Comisia a inițiat procedura disciplinară CMS 13/087 față de PV pentru insubordonare repetată în exercitarea funcțiilor sale, comportament inadecvat și absențe nejustificate.
- 21 Prin deciziile din 31 mai și din 5 iulie 2016, directorul general al DG Interpretare a considerat absențele lui PV pentru perioadele cuprinse între 5 februarie și 31 martie 2016 și între 4 aprilie și 31 mai 2016 ca fiind nelegale și a decis să opereze rețineri din salariul lui PV. Reclamațiile introduse de PV împotriva acestor decizii au fost respinse prin decizia AIPN din 28 noiembrie 2016.
- 22 Prin decizia din 11 iulie 2016, PMO a decis să suspende plata salariului lui PV începând cu 1 iulie 2016. Reclamația depusă de PV împotriva acestei decizii a fost respinsă prin decizia AIPN din 17 ianuarie 2017.
- 23 Prin decizia AIPN din 26 iulie 2016, adoptată în urma procedurii disciplinare CMS 13/087 (denumită în continuare „decizia de revocare din 26 iulie 2016”), PV a fost revocat din funcție începând cu 1 august 2016. Reclamația depusă de PV împotriva acestei decizii a fost respinsă prin decizia AIPN din 2 februarie 2017.
- 24 Prin nota din 31 iulie 2016, directorul general al DG Interpretare i-a comunicat lui PV intenția sa de a considera nelegale absențele lui pentru perioada cuprinsă între 2 iunie și 31 iulie 2016 și de a efectua rețineri din salariul său. Reclamația depusă de PV împotriva acestei note a fost respinsă prin decizia AIPN din 17 ianuarie 2017.
- 25 Prin scrisoarea de informare prealabilă din 21 septembrie 2016, PMO l-a informat pe PV că datora Comisiei suma de 42 704,74 euro, corespunzătoare absențelor sale nejustificate. Reclamația depusă de PV împotriva acestei decizii a fost respinsă prin decizia AIPN din 17 ianuarie 2017.
- 26 La 24 iulie 2017, AIPN și-a retras decizia de revocare din 26 iulie 2016 și PV a fost informat, prin nota directorului general al DG Resurse Umane și Securitate, că urma să fie reintegrat la 16 septembrie 2017 în cadrul Unității sisteme informatice și de conferință din cadrul DG Interpretare. Reclamația depusă de PV împotriva deciziei de retragere a revocării sale a fost respinsă prin decizia AIPN din 15 ianuarie 2018.
- 27 Prin nota din 12 septembrie 2017, directorul PMO a compensat sumele datorate lui PV pentru perioada în care a fost revocat din funcție și datoriile acestuia față de Comisie, ceea ce a condus la o plată de 9 550 de euro către PV. Reclamația introdusă de PV împotriva acestei note de compensare a fost respinsă prin decizia AIPN din 9 martie 2018.

- 28 La 20 septembrie 2017, PV a fost informat că absențele sale începând cu 16 septembrie 2017 erau considerate nelegale.
- 29 La 6 octombrie 2017, Comisia a deschis procedura disciplinară CMS 17/025, pentru aceleași motive precum cele vizate de procedura disciplinară CMS 13/087. Reclamația formulată de PV împotriva deschiderii noii proceduri disciplinare a fost respinsă prin decizia AIPN din 2 mai 2018.
- 30 La 13 octombrie 2017, directorul general al DG Interpretare a adoptat o decizie de suspendare a plății salariului lui PV începând cu 1 octombrie 2017.
- 31 Prin e-mailul din 15 noiembrie 2017, PV a fost invitat să participe la exercițiul de evaluare FP 2016. Reclamația depusă de PV împotriva acestei invitații a fost respinsă prin decizia AIPN din 16 martie 2018.
- 32 Prin e-mailul din 22 februarie 2018, PV a fost invitat să participe la exercițiul de evaluare FP 2017. Reclamația depusă de PV împotriva acestei invitații a fost respinsă prin decizia AIPN din 20 iunie 2018.
- 33 Prin decizia din 21 octombrie 2019, adoptată în urma procedurii disciplinare CMS 17/025, Comisia l-a revocat pe PV din funcție (denumită în continuare „decizia de revocare din 21 octombrie 2019”). Această revocare a intrat în vigoare la 1 noiembrie 2019.

Acțiunea în fața Tribunalului și hotărârea atacată

- 34 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 12 decembrie 2017, după ce președintele Tribunalului a admis cererea de acordare a asistenței judiciare, PV a sesizat Tribunalul cu o acțiune, înregistrată sub numărul T-786/16, având ca obiect, în primul rând, anularea actelor în litigiu menționate la punctul 1 prima și a doua liniuță din prezenta hotărâre. În al doilea rând, PV solicita obligarea Comisiei la plata sumei de 889 000 de euro și, respectiv, a sumei de 132 828,67 de euro pentru repararea prejudiciului moral și, respectiv, a celui material pe care pretinde că le-a suferit.
- 35 În susținerea acestei acțiuni, PV a invocat cinci motive întemeiate în esență pe încălcarea, în primul rând, a articolului 12a din statut, în al doilea rând, a articolelor 21a și 23 din statut, în al treilea rând, a principiului solicitudinii și a articolului 24 din statut, în al patrulea rând, a articolelor 59 și 60 din statut, precum și, în al cincilea rând, a articolului 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).
- 36 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 11 aprilie 2018, PV a sesizat Tribunalul cu o acțiune, înregistrată cu numărul T-224/18, având ca obiect, în primul rând, constatarea de către Tribunal a faptului că PV a fost victima unei hărțuiri morale, în al doilea rând, anularea actelor în litigiu menționate la punctul 1 a patra liniuță din prezenta hotărâre, precum și, în al treilea rând, obligarea Comisiei la plata, cu titlu principal, a sumei de 98 000 de euro și, respectiv, a sumei de 23 190,44 euro pentru repararea prejudiciului moral și, respectiv, a celui material pe care pretinde că le-a suferit și, respectiv, cu titlu subsidiar, a sumei de 7 612,87 euro pentru repararea prejudiciului material pe care pretinde că l-a suferit.

- 37 În susținerea acestei acțiuni, PV a invocat șapte motive, întemeiate în esență pe încălcarea, în primul rând, a articolului 12a din statut, în al doilea rând, a articolelor 21a și 23 din statut, în al treilea rând, a articolului 11a din statut și a articolului 41 din cartă, în al patrulea rând, a principiului solicitudinii, în al cincilea rând, a principiului excepției de neexecutare și a principiului legalității, în al șaselea rând, a principiului *ne bis in idem* și, în al șaptelea rând, a articolului 41 din cartă.
- 38 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a respins cele două acțiuni introduse de PV.
- 39 În primul rând, la punctele 67-130 din această hotărâre, Tribunalul a respins ca inadmisibile concluziile lui PV prin care urmărea constatarea de către Tribunal a faptului că el a fost victima unei hărțuiri morale, precum și pe cele având ca obiect anularea printre altele a deciziei de revocare din 26 iulie 2016, a procedurilor disciplinare CMS 13/087 și CMS 17/025 și a deciziilor a căror anulare o solicită cu titlu subsidiar în cauza T-786/16.
- 40 În al doilea rând, Tribunalul a considerat, la punctele 131 și 132 din aceeași hotărâre, că nu era necesar să se examineze al cincilea motiv invocat în cauza T-786/16, nici al șaselea și al șaptelea motiv invocate în cauza T-224/18, din moment ce aceste motive au fost invocate în susținerea concluziilor prin care se solicită anularea primei și, respectiv, a celei de a doua proceduri disciplinare, declarate inadmisibile.
- 41 În al treilea rând, la punctele 135-248 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins celelalte motive ale acțiunii.
- 42 În acest scop, el a constatat, pe de o parte, la punctul 173 din această hotărâre, că faptele de hărțuire morală invocate de PV nu fuseseră dovedite corespunzător cerințelor legale.
- 43 Pe de altă parte, la punctele 177-241 din hotărârea menționată, Tribunalul a înlăturat motivele invocate de PV și întemeiate pe încălcarea articolelor 11a, 21a, 23, 24, 59 și 60 din statut, precum și a principiilor legalității, solicitudinii și excepției de neexecutare.
- 44 În al patrulea rând, la punctele 249-255 din aceeași hotărâre, Tribunalul a respins concluziile în despăgubire formulate de PV pentru motivul că aceste concluzii se întemeiază în esență pe pretinsul caracter nelegal al deciziilor care fac obiectul acțiunilor în anulare și că nelegalitatea acestor decizii nu a fost stabilită de PV.

Concluziile părților

- 45 Prin recursul formulat, PV solicită Curții:
- anularea hotărârii atacate;
 - pronunțarea asupra litigiului și
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată aferente celor două proceduri.
- 46 Comisia solicită Curții:
- respingerea recursului și

– obligarea lui PV la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

47 PV invocă zece motive în susținerea recursului, întemeiate, în primul rând, pe o încălcare a articolelor 72 și 270 TFUE și a articolului 23 din statut, în al doilea rând, pe o încălcare a articolului 4 TUE, a articolului 41 din cartă și a articolului 11a din statut, în al treilea rând, pe o încălcare a principiului *fraus omnia corrumpit* și a articolului 36 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, în al patrulea rând, pe o încălcare a articolelor 1, 3, 4, 31 și 41 din cartă, precum și a articolelor 1e și 12a din statut, în al cincilea rând, pe o interpretare eronată a articolului 59 din statut și pe încălcarea unei decizii interne a Comisiei, în al șaselea rând, pe încălcarea principiului excepției de neexecutare, în al șaptelea rând, pe încălcarea articolului 41 din cartă și a articolului 25 din statut, în al optulea rând, pe o denaturare a faptelor, în al nouălea rând, pe încălcarea articolului 15 din cartă, precum și, în al zecelea rând, pe încălcarea interdicției de a statua *ultra petita*.

Cu privire la primul motiv

Argumentația părților

- 48 Prin intermediul primului motiv, PV critică aprecierea reținută de Tribunal, la punctele 184 și 185 din hotărârea atacată, cu privire la argumentația sa întemeiată pe încălcarea articolelor 21a și 23 din statut.
- 49 *Primo*, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat, la punctul 184 din această hotărâre, că numai o hotărâre de condamnare ar permite să se stabilească fapte de hărțuire morală sau de fals intelectual și că o ordonanță de cercetare judecătorească ar fi lipsită de orice relevanță în cadrul examinării temeiniciei unor astfel de fapte.
- 50 *Secundo*, Tribunalul ar fi încălcat articolul 270 TFUE prin faptul că a statuat, la punctul 185 din această hotărâre, că raportul de muncă dintre un funcționar și instituția sa este reglementat exclusiv de statut, cu toate că și alte surse de drept ar fi relevante, în special dreptul penal al statului membru pe teritoriul căruia lucrează agentul în cauză. Astfel, orice faptă penală săvârșită de un agent, precum hărțuirea morală, falsul în înscrisuri publice sau corupția, care ar fi sancționată de Codul penal belgian ar constitui de asemenea o încălcare a articolului 23 din statut. Or, ordonanțele pronunțate de judecătorul de instrucție belgian ca urmare a plângerilor formulate de PV împotriva mai multor funcționari ar permite să se stabilească faptul că au fost săvârșite astfel de infracțiuni. Prin faptul că nu a luat în considerare probele pe care se întemeiază aceste decizii judiciare, Tribunalul ar fi încălcat și articolul 2 TUE, precum și articolul 67 alineatul (3) TFUE.
- 51 *Tertio*, Tribunalul ar fi denaturat faptele omițând să țină seama de mai multe elemente determinante. Mai întâi, Tribunalul ar fi omis să ia în considerare ordonanțele care ar fi fost adoptate de un judecător de instrucție belgian pentru a proceda la audierea anumitor funcționari ai Comisiei implicați în adoptarea anumitor acte în litigiu, în condițiile în care aceste ordonanțe ar fi fost adoptate în temeiul unui regim procedural care ar demonstra că aceste persoane sunt considerate bănuite că au săvârșit infracțiunile invocate. În continuare, Tribunalul ar fi trebuit să ia în considerare reținerea, care ar fi intervenit la 19 septembrie 2018, de către un judecător de

instrucție belgiană a dosarului disciplinar CMS 17/025 ca probă pentru infracțiunea de fals în înscrisuri publice. În sfârșit, o semnătură falsă, care ar figura pe decizia de reținere din salariu din 15 septembrie 2016, ar fi trebuit să determine Tribunalul să aplice principiul *fraus omnia corrumpit*.

- 52 În plus, Tribunalul ar fi denaturat faptele atunci când a constatat, la punctul 184 din hotărârea atacată, că, în ședință, Comisia a susținut, fără ca acest lucru să fie contestat de PV, că instanțele belgiene îl obligaseră pe acesta din urmă să plătească medicului consultant al Comisiei o sumă de 25 000 de euro cu titlu de compensație. În realitate, PV nu ar fi fost obligat la plata unei asemenea sume cu titlu de compensație. În schimb, tribunalul correctionnel de Bruxelles (Tribunalul Corecțional din Bruxelles, Belgia) ar fi constatat inadmisibilitatea citării directe a unui medic consultant al Comisiei și l-ar fi obligat pe PV la plata unei despăgubiri procedurale de 440 de euro.
- 53 Comisia consideră că primul motiv trebuie respins.

Aprecierea Curții

- 54 În ceea ce privește, în primul rând, eroarea de drept invocată de PV în privința constatării Tribunalului care figurează la punctul 184 din hotărârea atacată, este necesar să se arate că PV reproșează Tribunalului, pe de o parte, că a considerat că numai o hotărâre de condamnare ar permite să se stabilească fapte de hărțuire morală sau de fals intelectual și, pe de altă parte, că a considerat că o ordonanță de cercetare judecătorească ar fi lipsită de orice relevanță în cadrul examinării temeiniciei unor astfel de fapte.
- 55 În această privință, trebuie arătat, *primo*, că Tribunalul a considerat în mod întemeiat la acest punct 184 că, prin natura lor, actele care nu conțin o constatare definitivă a unor fapte care constituie fals intelectual sau hărțuire nu permit, prin ele însele, să se dovedească aceste fapte.
- 56 *Secundo*, afirmația lui PV potrivit căreia Tribunalul ar fi considerat, la punctul 184 din hotărârea atacată, că o ordonanță de cercetare judecătorească ar fi lipsită de orice relevanță pentru a dovedi fapte de hărțuire morală sau de fals intelectual rezultă dintr-o interpretare eronată a acestui punct 184.
- 57 Astfel, constatând, la punctul 184 menționat, că niciuna dintre faptele pe care PV le-a calificat drept hărțuire morală sau fals intelectual nu a fost caracterizată ca atare și nici nu a făcut obiectul unei condamnări penale de către o instanță belgiană, Tribunalul a considerat că ordonanțele adoptate în cadrul procedurii de urmărire penală invocate de PV nu permiteau, în sine, să se stabilească aceste fapte și nu erau, așadar, decisive în cadrul acestei aprecieri, fără a considera însă că erau lipsite de relevanță.
- 58 În consecință, argumentația lui PV potrivit căreia Tribunalul a săvârșit o eroare de drept la același punct 184 este nefondată.
- 59 În al doilea rând, în ceea ce privește interpretarea articolului 270 TFUE reținută de Tribunal la punctul 185 din hotărârea atacată, prin care a înlăturat, în temeiul dispoziției menționate, orice relevanță a dreptului național în examinarea argumentelor lui PV referitoare la încălcarea articolelor 21a și 23 din statut, trebuie arătat că articolul 270 TFUE prevede că Curtea este competentă să se pronunțe asupra oricărui litigiu dintre Uniune și agenții săi în limitele și condițiile stabilite prin statut și prin Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii.

- 60 Din această dispoziție rezultă că orice litigiu între un funcționar sau un agent al Uniunii și instituția de care depinde, care își are originea în raportul de muncă dintre persoana interesată și această instituție, este de competența exclusivă a Curții [a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iulie 2021, OH (Imunitate de jurisdicție), C-758/19, EU:C:2021:603, punctele 24 și 34].
- 61 În schimb, din modul de redactare a articolului 270 TFUE nu reiese nicidecum că raportul de muncă dintre un funcționar și instituția sa ar fi reglementat exclusiv de statut.
- 62 Astfel, pe de o parte, după cum a arătat avocatul general la punctele 62-71 din concluzii, alte dispoziții ale dreptului Uniunii, atât de drept primar, cât și de drept derivat, se aplică raportului de muncă dintre un funcționar și instituția sa.
- 63 Pe de altă parte, anumite dispoziții ale statutului cuprind trimiteri la dreptul național al statelor membre.
- 64 Aceasta este situația în special în ceea ce privește articolele 21a și 23 din statut, care au fost invocate de PV în susținerea acțiunilor sale în anulare.
- 65 Astfel, articolul 23 din statut, referitor la privilegiile și imunitățile de care beneficiază funcționarii, precizează la primul paragraf că persoanele interesate nu sunt scutite de obligația de a respecta legile și regulamentele de ordine în vigoare. Prin urmare, din această dispoziție reiese că funcționarii sunt obligați să respecte legile adoptate de statul membru al locului lor de repartizare și a căror respectare se impune oricărei persoane care se află pe teritoriul său, ceea ce include dreptul penal al acestui stat membru.
- 66 De asemenea, articolul 21a alineatul (1) din statut prevede că un funcționar nu este obligat să execute un ordin în mod evident ilegal sau contrar normelor de securitate aplicabile. Această dispoziție coroborată cu articolul 23 primul paragraf din statut permite, așadar, unui funcționar să refuze executarea unui ordin pe care l-a primit, invocând încălcarea dreptului penal al statului membru de la locul său de repartizare pe care ar implica-o executarea acestui ordin.
- 67 Din aceste considerații rezultă că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat, la punctul 185 din hotărârea atacată, că raportul de muncă dintre un funcționar și instituția sa este reglementat exclusiv de statut, negând astfel, în temeiul articolului 270 TFUE, orice relevanță a dreptului penal național.
- 68 Cu toate acestea, chiar dacă motivarea unei hotărâri a Tribunalului relevă o încălcare a dreptului Uniunii, însă dispozitivul acesteia apare ca fiind întemeiat pentru alte motive de drept, recursul trebuie respins (Hotărârea din 25 februarie 2021, Dalli/Comisia, C-615/19 P, EU:C:2021:133, punctul 165 și jurisprudența citată).
- 69 În această privință, trebuie arătat că articolul 21a din statut permite funcționarului să refuze executarea unui ordin atunci când acesta este în mod evident ilegal sau contrar normelor de securitate aplicabile.
- 70 Rezultă că dispoziția menționată nu poate fi invocată în susținerea unei acțiuni având ca obiect anularea unor decizii care nu sunt consecința refuzului unui funcționar de a se conforma unui ordin pe care l-a primit.

- 71 Or, trebuie să se constate că, în speță, niciuna dintre deciziile în litigiu în cadrul cauzelor T-786/16 și T-224/18 nu este urmarea unui refuz al lui PV de a executa un ordin.
- 72 În ceea ce privește critica întemeiată pe încălcarea articolului 23 din statut, trebuie să se constate că simpla afirmație că au fost săvârșite infracțiuni de către funcționari care au participat la adoptarea deciziilor în litigiu și că au fost începute urmăriri penale cu privire la aceste infracțiuni, în cadrul cărora acești funcționari au fost ascultați, nu este suficientă pentru a demonstra că astfel de infracțiuni au fost săvârșite cu ocazia adoptării acestor decizii. În măsura în care argumentația lui PV la care se referă punctul 185 din hotărârea atacată se întemeiază pe asemenea afirmații nesuținute, ea ar fi trebuit, în orice caz, să fie înlăturată ca nefondată.
- 73 Prin urmare, argumentația întemeiată pe o eroare de drept săvârșită la acest punct 185 de Tribunal trebuie înlăturată ca inoperantă.
- 74 În ceea ce privește afirmația lui PV potrivit căreia Tribunalul a încălcat articolul 2 TUE și articolul 67 alineatul (3) TFUE prin faptul că nu a luat în considerare probele pe care se întemeiază ordonanțele date de un judecător de instrucție belgian și invocate de PV, este suficient să se arate că aceste dispoziții nu au nici ca obiect, nici ca efect să determine normele referitoare la aprecierea faptelor și a elementelor de probă de către instanța Uniunii.
- 75 În al treilea rând, în ceea ce privește afirmația lui PV potrivit căreia Tribunalul a efectuat „denaturări prin omisiune”, este necesar să se arate că, deși argumentația dezvoltată de PV în cadrul primului său motiv vizează punctele 184 și 185 din hotărârea atacată, Tribunalul nu a efectuat constatări factuale la acest punct 185, astfel încât argumentația lui PV întemeiată pe o denaturare a faptelor trebuie înțeleasă în sensul că vizează contestarea faptelor constatate la punctul 184 din această hotărâre.
- 76 La punctul 184 menționat, Tribunalul a considerat printre altele că niciuna dintre faptele pe care PV le calificase drept hărțuire morală sau fals intelectual nu fusese astfel caracterizată și nici nu făcuse obiectul unei condamnări penale de către o instanță națională belgiană. Acesta a arătat de asemenea că plângerile depuse de PV la instanțele belgiene au declanșat anchete penale.
- 77 În această privință, trebuie amintit că rezultă din cuprinsul articolului 256 TFUE, precum și din cel al articolului 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene că recursul se limitează la chestiuni de drept. Prin urmare, Tribunalul este singurul competent să constate și să aprecieze faptele pertinente, precum și să aprecieze elementele de probă. Aprecierea acestor fapte și a acestor elemente de probă nu constituie, așadar, cu excepția cazului denaturării lor, o chestiune de drept supusă ca atare controlului Curții în cadrul unui recurs (Hotărârea din 21 octombrie 2021, Parlamentul/UZ, C-894/19 P, EU:C:2021:863, punctul 46 și jurisprudența citată).
- 78 O asemenea denaturare are loc atunci când, fără a se recurge la noi elemente de probă, aprecierea elementelor de probă existente apare ca fiind vădit greșită. Totuși, această denaturare trebuie să reiasă în mod vădit din înscrisurile dosarului, fără a fi necesară o nouă apreciere a faptelor și a probelor. Pe de altă parte, atunci când un recurent invocă o denaturare a elementelor de probă de către Tribunal, trebuie să indice cu precizie elementele care ar fi fost denaturate de acesta și să demonstreze erorile de analiză care, în opinia sa, ar fi condus Tribunalul la această denaturare (Hotărârea din 27 februarie 2020, Lituania/Comisia, C-79/19 P, EU:C:2020:129, punctul 71 și jurisprudența citată).

- 79 Având în vedere această jurisprudență, constatările factuale efectuate de Tribunal la punctul 184 din hotărârea atacată nu ar putea fi repuse în discuție decât dacă s-ar demonstra că rezultă în mod vădit din înscrisurile care au fost prezentate Tribunalului că aceste constatări sunt inexacte.
- 80 PV invocă mai întâi în această privință mai multe înscrisuri pe care le-a prezentat în primă instanță și de care Tribunalul nu ar fi ținut seama.
- 81 Este adevărat că constatările de fapt efectuate de Tribunal la punctul 184 din hotărârea atacată se întemeiază pe împrejurarea că plângerile depuse de PV la instanțele belgiene au declanșat începerea unor anchete penale, pe două hotărâri ale camerei de punere sub acuzare a cour d'appel de Bruxelles (Curtea de Apel din Bruxelles, Belgia) și pe o altă hotărâre a unei instanțe belgiene.
- 82 Cu toate acestea, limitându-se la a enumera înscrisurile pe care Tribunalul nu le-ar fi examinat, PV nu reușește să demonstreze că acestea ar fi susceptibile să repună în discuție aprecierea efectuată de Tribunal, la punctul 184 din această hotărâre, potrivit căreia niciuna dintre faptele pe care PV le-a calificat drept fals intelectual sau hărțuire morală nu a fost caracterizată astfel și nici nu a făcut obiectul unei condamnări penale de către o instanță belgiană.
- 83 În continuare, în ceea ce privește pretinsa denaturare a afirmațiilor făcute de Comisie în ședința în fața Tribunalului, este necesar să se arate că, presupunând chiar că Tribunalul a arătat în mod eronat că Comisia a susținut, cu ocazia acestei ședințe, că instanțele belgiene l-au obligat pe PV la plata către medicul consultant al Comisiei a sumei de 25 000 de euro cu titlu de compensație, deși, în realitate, PV nu ar fi trebuit să plătească decât suma de 440 de euro, o astfel de eroare nu ar putea în niciun caz să repună în discuție aprecierea efectuată de Tribunal la punctul 184 din hotărârea atacată și amintită la punctul 76 din prezenta hotărâre. Prin urmare, acest argument trebuie înlăturat ca fiind inoperant.
- 84 În sfârșit, în ceea ce privește afirmația lui PV potrivit căreia Tribunalul ar fi trebuit să examineze dacă pretinsa semnătură falsă care figura pe decizia de reținere din salariu din 15 septembrie 2016 determina aplicarea principiului *fraus omnia corrumpit*, trebuie amintit că, în cadrul unui recurs, controlul Curții este limitat la aprecierea soluției legale date cu privire la motivele și la argumentele dezbătute în fața Tribunalului. Prin urmare, o parte nu poate invoca pentru prima dată în fața Curții motive sau argumente pe care nu le-a invocat în fața acestuia (Hotărârea din 18 martie 2021, Pometon/Comisia, C-440/19 P, EU:C:2021:214, punctul 51 și jurisprudența citată).
- 85 În speță, PV s-a prevalat, în primă instanță, de principiul *fraus omnia corrumpit* numai în susținerea cererii de anulare a procedurii disciplinare CMS 17/025, astfel încât critica întemeiată pe încălcarea acestui principiu trebuie considerată inadmisibilă în ceea ce privește celelalte acte în litigiu vizate în cadrul primului motiv de recurs, precum decizia de reținere din salariu din 15 septembrie 2016.
- 86 În ceea ce privește procedura disciplinară CMS 17/025, întrucât concluziile prin care se urmărește anularea acestei proceduri disciplinare au fost declarate inadmisibile de Tribunal la punctul 94 din hotărârea atacată, fără ca această apreciere să fie repusă în discuție de PV în recursul formulat, nu se poate reproșa în mod valabil Tribunalului că nu a examinat, cu ocazia aprecierii acestor concluzii, argumentația întemeiată pe încălcarea principiului *fraus omnia corrumpit*, astfel încât argumentația lui PV întemeiată pe omisiunea de a se pronunța cu privire la acest principiu trebuie respinsă ca neîntemeiată.

87 Rezultă că primul motiv trebuie respins ca fiind în parte inadmisibil și în parte nefondat.

Cu privire la al doilea motiv

Argumentația părților

- 88 Prin intermediul celui de al doilea motiv, PV susține, pe de o parte, că constatarea efectuată de Tribunal la punctul 184 din hotărârea atacată, potrivit căreia niciuna dintre faptele pe care PV le-a calificat drept hărțuire morală sau fals intelectual nu a fost caracterizată astfel și nici nu a făcut obiectul unei condamnări penale de către o instanță națională belgiană, rezultă din „sabotarea” sistematică a procedurilor de cercetare penală de către Comisie, cu încălcarea dreptului lui PV la un proces echitabil. Această instituție ar fi abuzat de imunitatea funcțională prin refuzul sistematic de a autoriza audierea funcționarilor de către un judecător de instrucție, cu încălcarea principiului cooperării loiale prevăzut la articolul 4 alineatul (3) TUE, deși nu ar fi în discuție acte de putere publică. În plus, Comisia și anumiți funcționari ai săi ar fi intervenit în proceduri de cercetare penală desfășurate de autoritățile belgiene, cu încălcarea articolului 72 TFUE, a articolului 23 din statut, precum și a drepturilor pe care articolul 41 din cartă i le-ar conferi lui PV, în calitatea sa de parte civilă în cadrul acestor proceduri penale.
- 89 Pe de altă parte, Tribunalul ar fi denaturat dosarul respingând, la punctul 192 din hotărârea atacată, critica întemeiată pe încălcarea articolului 11a din statut pentru motivul că o simplă plângere penală depusă de PV împotriva membrilor AIPN însărcinați cu luarea deciziilor în privința sa nu poate fi suficientă pentru a plasa aceste persoane într-o situație de conflict de interese, în condițiile în care mai multe plângeri penale formulate de PV ar fi condus la începerea unor proceduri de urmărire penală. Potrivit lui PV, această împrejurare ar fi trebuit să determine Tribunalul să constate că acești membri ai AIPN se aflau într-o situație de conflict de interese în cadrul procedurii disciplinare CMS 17/025, precum și la adoptarea deciziei de revocare din 21 octombrie 2019. În consecință, Tribunalul ar fi trebuit să constate o încălcare a articolului 41 din cartă, a articolului 11a din statut și a articolului 6 alineatul (5) din anexa IX la statut.
- 90 Potrivit Comisiei, al doilea motiv trebuie respins.

Aprecierea Curții

- 91 În primul rând, în ceea ce privește afirmația potrivit căreia Comisia ar fi abuzat în mod sistematic de imunitatea funcțională și s-ar fi implicat în urmăriri penale în Belgia, trebuie arătat că, în fața Tribunalului, PV a susținut doar că opoziția fostului secretar general al Comisiei față de audierea unei persoane care a luat parte la adoptarea anumitor acte în litigiu ar putea constitui o încălcare a principiului cooperării loiale.
- 92 Prin urmare, această afirmație trebuie înlăturată ca inadmisibilă, conform jurisprudenței Curții citate la punctul 84 din prezenta hotărâre, în măsura în care se întemeiază pe alte pretinse refuzuri de audieri și pe pretinse ingerințe în urmăriri penale în Belgia.
- 93 În ceea ce privește argumentația întemeiată pe încălcarea principiului cooperării loiale ca urmare a opoziției fostului secretar general al Comisiei față de audierea unei persoane care a participat la adoptarea anumitor acte în litigiu, trebuie arătat că prima frază a punctului 184 din hotărârea atacată se limitează să constate că niciuna dintre faptele pe care PV le calificase drept hărțuire

morală sau fals intelectual nu fusese astfel caracterizată și nici nu făcuse obiectul unei condamnări penale de către o instanță belgiană. Or, întrucât o asemenea constatare nu cuprinde nicio apreciere a legalității acestei opoziții, trebuie să se constate că argumentația lui PV provine dintr-o interpretare eronată a acestei fraze din hotărârea atacată și trebuie, prin urmare, să fie înlăturată ca nefondată.

- 94 În al doilea rând, în ceea ce privește erorile pe care le-ar fi săvârșit Tribunalul la punctul 192 din hotărârea atacată, trebuie arătat că argumentația lui PV referitoare la încălcarea articolului 11a din statut vizează procedura disciplinară CMS 17/025 și decizia de revocare din 21 octombrie 2019.
- 95 Or, astfel cum s-a arătat la punctul 86 din prezenta hotărâre, concluziile având ca obiect anularea acestei proceduri disciplinare au fost declarate inadmisibile de către Tribunal, fără ca această apreciere să fie repusă în discuție de PV în recursul său. În plus, decizia de revocare din 21 octombrie 2019 nu este vizată de concluziile lui PV în cadrul acțiunilor sale în cauzele T-786/16 și T-224/18.
- 96 Prin urmare, argumentația întemeiată pe o eroare de drept săvârșită de Tribunal la punctul 192 din această hotărâre este inoperantă.
- 97 Rezultă că al doilea motiv trebuie respins ca fiind în parte inadmisibil și în parte nefondat.

Cu privire la al treilea motiv

Argumentația părților

- 98 Prin intermediul celui de al treilea motiv, PV arată că Tribunalul a „denaturat faptele prin omisiune” și a încălcat obligația de motivare care decurge din articolul 36 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, prin faptul că nu a examinat aplicarea principiului *fraus omnia corrumpit* procedurii disciplinare CMS 17/025, ca urmare a utilizării, în această procedură, a unei decizii pe care ar figura o semnătură falsă.
- 99 Examinarea acestui principiu ar fi trebuit să determine Tribunalul să anuleze ancheta administrativă, procedura disciplinară CMS 17/025 și mai multe decizii referitoare la salariul lui PV.
- 100 Comisia susține că al treilea motiv trebuie respins.

Aprecierea Curții

- 101 Trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței Curții citate la punctul 84 din prezenta hotărâre, în cadrul unui recurs, o parte nu poate invoca pentru prima dată în fața Curții motive sau argumente pe care nu le-a invocat în fața Tribunalului.
- 102 În speță, PV s-a prevalat, în primă instanță, de principiul *fraus omnia corrumpit* numai în privința procedurii disciplinare CMS 17/025. În consecință, al treilea motiv de recurs trebuie considerat inadmisibil în măsura în care reproșează Tribunalului că nu a aplicat principiul menționat în privința deciziilor referitoare la salariul lui PV.

- 103 În ceea ce privește procedura disciplinară CMS 17/025, astfel cum s-a arătat la punctul 86 din prezenta hotărâre, concluziile prin care se urmărește anularea acestei proceduri au fost declarate inadmisibile de Tribunal la punctul 94 din hotărârea atacată, fără ca această apreciere să fie repusă în discuție în recurs. În consecință, nu se poate reproșa în mod valabil Tribunalului că nu s-a pronunțat pe fond cu privire la aplicarea principiului *fraus omnia corrumpit*. Prin urmare, critica lui PV întemeiată pe omisiunea de a se pronunța cu privire la aplicarea principiului *fraus omnia corrumpit* trebuie înlăturată ca nefondată.
- 104 Rezultă că al treilea motiv trebuie respins ca fiind în parte inadmisibil și în parte nefondat.

Cu privire la al cincilea motiv

- 105 Prin intermediul celui de al cincilea motiv, care este în esență împărțit în trei aspecte și care trebuie examinat în al patrulea rând, PV susține că Tribunalul a săvârșit mai multe erori atunci când a respins argumentația sa referitoare la încălcarea articolului 59 din statut și la utilizarea de către Comisie a unor falsuri intelectuale.

Cu privire la al doilea aspect al celui de al cincilea motiv

– Argumentația părților

- 106 Prin intermediul celui de al doilea aspect al celui de al cincilea motiv, care trebuie examinat în primul rând, PV arată că Tribunalul a denaturat faptele și a săvârșit erori de drept în aprecierea sa, la punctele 112-116 din hotărârea atacată, referitoare la argumentația potrivit căreia utilizarea de către Comisie a unor falsuri intelectuale sub forma unor avize medicale emise de medicul consultant al instituției implică inexistența actelor în litigiu.
- 107 În primul rând, Tribunalul nu ar fi putut constata în mod valabil, la punctul 114 din această hotărâre, că împrejurarea că anumite note de ne prezentare la controlul medical erau intitulate „avize medicale” rezulta dintr-o eroare de redactare care ține de un act de neglijență. PV susține că, având în vedere numărul de avize medicale emise de medicul consultant al Comisiei, nu poate fi vorba despre neglijență. Conduita acestui medic ar trebui, dimpotrivă, să fie considerată ca având un caracter deliberat.
- 108 În al doilea rând, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept atunci când a constatat, la același punct 114, că această eroare de redactare a fost clarificată și rectificată ulterior. PV arată că avizele medicale în discuție nu au fost rectificate, astfel încât pretinsa nelegalitate ar subzista. De altfel, Tribunalul nu ar preciza în ce mod ar fi fost rectificate aceste avize medicale.
- 109 Această eroare de drept ar fi determinat Tribunalul să considere, în mod eronat, la punctele 115 și 116 din hotărârea atacată, că nelegalitățile invocate nu prezintă un caracter de evidență și de gravitate suficient pentru a declara inexistente actele în litigiu.
- 110 În al treilea rând, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept atunci când a considerat, la punctul 114 din această hotărâre, că o notă de ne prezentare la controlul medical emisă de medicul consultant nu constituie un act care lezează și că o astfel de notă nu poate fi contestată pe calea arbitrajului în temeiul articolului 59 alineatul (1) al cincilea paragraf din statut. De fapt, cele două condiții impuse de această dispoziție, și anume existența unei concluzii medicale și

caracterul nejustificat din punct de vedere medical al acestei concluzii, ar fi îndeplinite atât în ceea ce privește avizele, cât și notele în litigiu ale medicului consultant. Prin urmare, aceste acte ar trebui anulate, întrucât medicul consultant ar fi refuzat fără motiv cererile de arbitraj introduse de PV.

111 Comisia susține că al doilea aspect al celui de al cincilea motiv trebuie respins.

– *Aprecierea Curții*

112 În ceea ce privește erorile de drept pe care Tribunalul le-ar fi săvârșit la punctul 114 din hotărârea atacată, trebuie amintit că reiese dintr-o jurisprudență constantă a Curții că sunt considerate „acte atacabile”, în sensul articolului 263 TFUE, orice dispoziții adoptate de instituții, indiferent de forma acestora, care urmăresc să producă efecte juridice obligatorii (Hotărârea din 6 octombrie 2021, Tognoli și alții/Parlamentul, C-431/20 P, EU:C:2021:807, punctul 33, precum și jurisprudența citată).

113 Curtea a precizat de asemenea că unele măsuri intermediare al căror obiectiv îl constituie pregătirea, în cadrul unei proceduri care cuprinde mai multe etape, a deciziei finale nu constituie, în principiu, acte care pot face obiectul unei acțiuni în anulare (Hotărârea din 6 octombrie 2021, Tognoli și alții/Parlamentul, C-431/20 P, EU:C:2021:807, punctul 35, precum și jurisprudența citată).

114 În speță, astfel cum a arătat Tribunalul în esență la punctul 114 din hotărârea atacată, notele de neprezentare la controlul medical ale medicului consultant constituie măsuri intermediare care sunt lipsite de efecte juridice autonome și care vor putea fi contestate, dacă este cazul, în cadrul acțiunilor introduse cu privire la deciziile adoptate în temeiul acestora.

115 Rezultă că afirmația lui PV potrivit căreia Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat, la acest punct 114, că o notă de neprezentare la controlul medical nu constituie un act care lezează trebuie respinsă ca fiind nefondată.

116 În plus, din moment ce reiese din considerațiile care precedă că notele de neprezentare la controlul medical nu constituie acte atacabile în sensul articolului 263 TFUE, este necesar să se înlăture argumentul lui PV întemeiat pe o încălcare a articolului 59 alineatul (1) al cincilea paragraf din statut ca fiind, în orice caz, inoperant.

117 Situația este aceeași în ceea ce privește celelalte erori de drept invocate de PV în cadrul celui de al doilea aspect al celui de al cincilea motiv.

118 Astfel, chiar presupunând că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept la punctul 114 din hotărârea atacată atunci când a considerat că eroarea de redactare care afectează anumite note de neprezentare la controlul medical fusese clarificată și rectificată, este necesar să se arate, pe de o parte, că aceste note nu constituie, ca atare, acte atacabile în sensul articolului 263 TFUE și, pe de altă parte, că o asemenea eroare nu ar fi susceptibilă, în ceea ce privește actele în litigiu care au fost adoptate în legătură cu aceste note, să repună în discuție constatarea efectuată de Tribunal, la punctul 115 din această hotărâre, potrivit căreia nu a fost atins pragul de evidență și de gravitate necesar pentru a determina inexistența acestor acte.

119 Rezultă că al doilea aspect al celui de al cincilea motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al treilea aspect al celui de al cincilea motiv

– Argumentația părților

- 120 Prin intermediul celui de al treilea aspect al celui de al cincilea motiv, PV contestă punctele 112 și 113 din hotărârea atacată, prin care Tribunalul ar fi constatat lipsa unei liste a deciziilor administrative pe care PV le-ar fi calificat drept falsuri intelectuale. PV afirmă, pe de o parte, că a furnizat Tribunalului o listă a deciziilor a căror anulare o solicită. Pe de altă parte, orice decizie administrativă de respingere sau care lezează întemeiată pe o constatare a absenței nejustificate ar trebui considerată un fals intelectual, întrucât toate absențele lui PV ar fi fost justificate prin certificate de incapacitate de muncă.
- 121 Comisia apreciază că al treilea aspect al celui de al cincilea motiv trebuie respins.

– Aprecierea Curții

- 122 În primul rând, argumentul lui PV potrivit căruia Tribunalul i-ar fi reproșat în mod eronat, la punctele 112 și 113 din hotărârea atacată, că nu a furnizat o listă a actelor pe care le califică drept falsuri intelectuale trebuie înlăturat ca nefondat, întrucât se întemeiază pe o interpretare eronată a acestor puncte.
- 123 Astfel, Tribunalul a statuat, la punctul 112 din hotărârea atacată, că îi revenea lui PV sarcina de a demonstra, pentru fiecare act în litigiu, modul în care pretinsa utilizare de falsuri intelectuale de către Comisie a viciat actul printr-o neregularitate a cărei gravitate este atât de evidentă încât nu poate fi tolerată de ordinea juridică a Uniunii. În continuare, Tribunalul a constatat, la punctul 113 din această hotărâre, că PV s-a limitat să prezinte afirmații generale în această privință, ceea ce l-a determinat să statueze, la punctul 115 din hotărârea menționată, că nu a fost atins pragul de evidență și de gravitate care determină inexistența unui act.
- 124 Statuând astfel, Tribunalul a considerat că din argumentația lui PV nu reieșea că era atins pragul de evidență și de gravitate necesar, fără a se întemeia însă pe neprezentarea de către PV a unei liste a actelor pe care acesta le califica drept falsuri intelectuale.
- 125 În al doilea rând, argumentația lui PV întemeiată pe conținutul certificatelor de incapacitate de muncă este inadmisibilă, conform jurisprudenței citate la punctul 77 din prezenta hotărâre, întrucât vizează aprecierea faptelor de către Tribunal fără ca PV să invoce o denaturare în această privință.
- 126 Rezultă că al treilea aspect al celui de al cincilea motiv trebuie respins ca fiind în parte nefondat și în parte inadmisibil.

Cu privire la primul aspect al celui de al cincilea motiv

– Argumentația părților

- 127 Prin intermediul primului aspect al celui de al cincilea motiv, care trebuie examinat în al treilea rând, PV susține, în primul rând, că Tribunalul, la punctul 226 din hotărârea atacată, a denaturat faptele.

- 128 Pe de o parte, Tribunalul ar fi constatat că neprezentările lui PV la vizitele de control nu erau justificate din punct de vedere medical, deși absențele lui PV ar fi fost justificate prin certificate ale medicului său curant care îi prescriau evitarea oricărui contact cu mediul său de lucru, ceea ce ar include serviciul medical de control al Comisiei. În plus, această instituție ar fi putut, potrivit lui PV, să organizeze un control medical la domiciliu, ceea ce nu ar fi făcut.
- 129 Pe de altă parte, Tribunalul ar fi denaturat faptele omițând să arate că opt convocări pentru examene medicale fuseseră trimise tardiv și primite de PV după data examenului de control în cauză. Ar rezulta că aprecierea care figurează la punctul 220 din hotărârea atacată, potrivit căreia neprezentarea la diversele convocări la vizitele medicale este imputabilă lui PV, ar fi eronată în privința acestor opt convocări.
- 130 În al doilea rând, avizele medicale din 27 iunie și din 10 octombrie 2014 potrivit cărora PV putea relua munca ar rezulta probabil din instrucțiunile primite de la DG Interpretare și ar constitui, așadar, o participare activă la hărțuirea morală căreia i-ar fi victimă PV, precum și o încălcare a normelor deontologice și a principiului precauției.
- 131 În plus, potrivit lui PV, Tribunalul a omis să examineze neregularitățile care afectează avizele emise de medicul consultant al Comisiei. Aceste avize medicale ar constitui în realitate falsuri intelectuale. Pe de o parte, ele ar afirma că absențele lui PV erau nejustificate, deși el ar fi depus certificate de incapacitate de muncă emise de medicul său curant. Pe de altă parte, ele nu ar fi întemeiate pe niciun examen medical. Lipsa unui examen medical ar goli, de altfel, de orice semnificație constatarea absenței nelegale până la un termen aflat în viitor, întrucât o astfel de constatare nu s-ar întemeia pe o apreciere a aptitudinii de muncă.
- 132 În al treilea rând, Tribunalul ar fi denaturat faptele omițând să constate inexistența listei medicilor-arbitri, care ar fi trebuit să fie stabilită în conformitate cu articolul 59 alineatul (6) din statut.
- 133 Comisia apreciază că primul aspect al celui de al cincilea motiv trebuie respins.

– *Aprecierea Curții*

- 134 În primul rând, din moment ce PV invocă faptul că Tribunalul a denaturat elemente de probă prin aceea că a procedat la o interpretare greșită a certificatelor emise de medicul său curant, trebuie să se arate că, deși o denaturare a elementelor de probă poate consta într-o interpretare a unui document contrară conținutului acestuia, în vederea stabilirii unei astfel de denaturări nu este suficient să se demonstreze că acest document putea face obiectul unei interpretări diferite față de cea reținută de Tribunal. Este necesar în acest scop să se stabilească faptul că Tribunalul a depășit în mod vădit limitele unei aprecieri rezonabile a acestui document, în special printr-o interpretare a acestuia contrară textului său (Hotărârea din 25 februarie 2021, Dalli/Comisia, C-615/19 P, EU:C:2021:133, punctul 139 și jurisprudența citată).
- 135 Or, deși nu este exclus ca certificatele medicale prezentate de PV, care prescriau, astfel cum a arătat Tribunalul la punctul 219 din hotărârea atacată, ca PV să evite „orice contact cu mediul de lucru [...] pentru a evita un al doilea burnout”, să poată fi interpretate în sensul că medicul său curant ar fi apreciat că acesta nu trebuia să se supună controlului medical organizat de Comisie, nu este mai puțin adevărat că Tribunalul nu a depășit în mod vădit limitele unei aprecieri

rezonabile a acestor documente atunci când a considerat, la acest punct 219, că serviciul medical nu este mediul de lucru al lui PV și că, prin urmare, aceste certificate medicale nu îl autorizau pe PV să nu se supună vizitelor medicale organizate de Comisie.

- 136 Argumentația întemeiată pe o denaturare a documentelor menționate trebuie, așadar, înlăturată ca nefondată.
- 137 În ceea ce privește, în al doilea rând, criticile prin care PV, pe de o parte, reproșează Comisiei că nu a organizat un control medical la domiciliul său, că a transmis tardiv anumite convocări pentru examene medicale și că ar fi adresat instrucțiuni medicului consultant al Comisiei pentru redactarea anumitor avize medicale, precum și, pe de altă parte, se prevalează de inexistența listei medicilor-arbitri, aceste critici trebuie respinse ca inadmisibile, în conformitate cu jurisprudența Curtii amintită la punctul 84 din prezenta hotărâre, din moment ce PV nu le-a invocat în fața Tribunalului.
- 138 În al treilea rând, din moment ce critica îndreptată împotriva punctului 114 din hotărârea atacată, potrivit căreia o notă de neaprezentare emisă de medicul consultant nu constituie un act care lezează, a fost respinsă la punctul 115 din prezenta hotărâre ca fiind nefondată, este necesar să se respingă criticile îndreptate împotriva notelor de neaprezentare ca fiind, în orice caz, inoperante.
- 139 În consecință, primul aspect al celui de al cincilea motiv trebuie respins ca fiind în parte nefondat și în parte inadmisibil.
- 140 Rezultă că al cincilea motiv trebuie respins în totalitate.

Cu privire la al șaselea motiv

Argumentația părților

- 141 Prin intermediul celui de al șaselea motiv, PV susține, în primul rând, că Tribunalul a denaturat dosarul constatând, la punctul 237 din hotărârea atacată, că regula concordanței dintre reclamația administrativă și acțiunea subsecventă nu fusese respectată în ceea ce privește motivul întemeiat pe încălcarea principiului de drept belgian al excepției de neexecutare, deși acest motiv fusese invocat în reclamația R/413/17.
- 142 În al doilea rând, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept atunci când a considerat, la punctul 239 din această hotărâre, că principiul de drept belgian al excepției de neexecutare nu se aplică în speță. PV afirmă că acest principiu se aplică în general în raporturile sinalagmatice.
- 143 În al treilea rând, la punctul 241 din hotărârea menționată, Tribunalul ar fi respins argumentația în susținerea căreia PV invoca principiul menționat, „deformând” cronologia evenimentelor. Astfel, Tribunalul ar fi constatat, la punctul 240 din aceeași hotărâre, că PV invocase o decizie ulterioară refuzului său de a se alătura DG Interpretare pentru a justifica acest refuz, în condițiile în care evenimentul invocat de PV în acest scop ar fi anterior refuzului menționat.
- 144 Comisia susține că al șaselea motiv trebuie respins.

Aprecierea Curții

- 145 În ceea ce privește, în primul rând, eroarea de drept pe care Tribunalul ar fi săvârșit-o la punctul 239 din hotărârea atacată, trebuie să se constate că Tribunalul a constatat în mod întemeiat, la acest punct 239, că principiul de drept belgian al excepției de neexecutare nu este aplicabil în raporturile dintre un funcționar și instituția sa.
- 146 Astfel, raportul de muncă dintre un funcționar și instituția sa este de natură statutară. În consecință, el este reglementat de dreptul Uniunii. Principiul de drept belgian al excepției de neexecutare este totuși un principiu de drept civil belgian care, potrivit lui PV, are vocația de a se aplica în raporturile contractuale. În aceste condiții, în lipsa unei trimeri exprese efectuate prin dispozițiile dreptului Uniunii aplicabile, nu se poate considera că un astfel de principiu se aplică raportului de muncă dintre un funcționar și instituția sa.
- 147 Așadar, acest argument trebuie respins ca neîntemeiat.
- 148 În al doilea rând, având în vedere considerațiile care precedă, chiar presupunând, pe de o parte, că Tribunalul a săvârșit o denaturare a dosarului constatând că motivul întemeiat pe încălcarea principiului de drept belgian al excepției de neexecutare nu fusese invocat de PV în reclamația sa R/413/17 și, pe de altă parte, că Tribunalul a „deformat” cronologia evenimentelor, astfel de erori nu ar avea incidență asupra respingerii, la punctul 241 din hotărârea atacată, a motivului întemeiat pe încălcarea principiului menționat.
- 149 Prin urmare, argumentația lui PV întemeiată pe denaturarea dosarului și pe cronologia evenimentelor este, în orice caz, inoperantă.
- 150 Rezultă că al șaselea motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al șaptelea motiv

Argumentația părților

- 151 Prin intermediul celui de al șaptelea motiv, PV susține, pe de o parte, că Tribunalul a denaturat scrisoarea de informare prealabilă a PMO din 21 septembrie 2016 constatând, la punctul 20 din hotărârea atacată, că quantumul datoriei care figurează în această scrisoare s-ar ridica la 42 704,74 euro, deși dintr-un tabel anexat la cererea introductivă în primă instanță în cauza T-786/16 ar reieși că quantumul acestei datorii era de 58 837,20 euro.
- 152 Pe de altă parte, Tribunalul ar fi denaturat faptele omițând să ia în considerare caracterul fraudulos al acestui tabel, care ar prelua datorii inexistente. PV susține în această privință că PMO și-a încălcat obligația de motivare prevăzută la articolul 41 din cartă și la articolul 25 din statut prin faptul că nu a furnizat niciun înscris justificativ în susținerea reținerilor salariale operate pentru plata acestor datorii. Pe de altă parte, pe decizia de reținere din salariu din 15 septembrie 2016 ar figura o semnătură falsă, care ar fi trebuit să determine Tribunalul să aplice principiul *fraus omnia corrumpit*. Aceste denaturări ar fi făcut ca Tribunalul să săvârșească o eroare de drept, la punctele 165 și 206 din hotărârea atacată, considerând că datoriile au fost constatate în mod legal, deși datoria globală de 58 837,20 euro ar fi fost întemeiată pe nereguli.

153 PV invocă de asemenea, în această privință, o încălcare a dreptului său la apărare, întrucât s-ar fi aflat în imposibilitatea de a contesta aceste datorii ca urmare a încălcării de către PMO a obligației sale de motivare.

154 Comisia arată că al șaptelea motiv trebuie respins.

Aprecierea Curții

155 În primul rând, în ceea ce privește pretinsa denaturare a scrisorii de informare prealabilă a PMO din 21 septembrie 2016, trebuie amintit că, în conformitate cu jurisprudența citată la punctul 134 din prezenta hotărâre, deși o denaturare a elementelor de probă poate consta într-o interpretare a unui document contrară conținutului acestuia, în vederea stabilirii unei astfel de denaturări nu este suficient să se demonstreze că acest document putea face obiectul unei interpretări diferite față de cea reținută de Tribunal. Este necesar în acest scop să se stabilească faptul că Tribunalul a depășit în mod vădit limitele unei aprecieri rezonabile a acestui document, în special printr-o interpretare a acestuia contrară textului său.

156 În speță, scrisoarea de informare prealabilă a PMO din 21 septembrie 2016, care a fost anexată la cererea introductivă în primă instanță în cauza T-786/16 și la care se referă Tribunalul la punctul 20 din hotărârea atacată, menționează o datorie care se ridică la 42 704,74 euro. În plus, aceeași sumă figurează în tabelul anexat la scrisoarea menționată, anexat de asemenea la cererea introductivă în primă instanță, în coloana intitulată „sold restant datorat”.

157 Prin urmare, constatarea efectuată de Tribunal la punctul 20 din hotărârea atacată, potrivit căreia quantumul datoriei care figurează în aceeași scrisoare s-ar ridica la 42 704,74 euro, nu pare vădit inexactă în raport cu tabelul prezentat de PV.

158 Argumentul lui PV întemeiat pe o denaturare a acestui tabel trebuie, așadar, înlăturat ca nefondat.

159 În al doilea rând, argumentele referitoare la caracterul fraudulos al tabelului menționat și la încălcarea dreptului la apărare al lui PV sunt inadmisibile, conform jurisprudenței Curții amintite la punctul 84 din prezenta hotărâre, întrucât nu au fost invocate în fața Tribunalului.

160 În ceea ce privește afirmația lui PV potrivit căreia Tribunalul ar fi trebuit să aplice principiul *fraus omnia corrumpit* ca urmare a pretinsei semnături false care figurează pe decizia de reținere din salariu din 15 septembrie 2016, aceasta trebuie, pentru motivele expuse la punctele 84-86 din prezenta hotărâre, să fie înlăturată ca nefondată în ceea ce privește procedura disciplinară CMS 17/025 și ca inadmisibilă în ceea ce privește celelalte acte în litigiu vizate în cadrul celui de al șaptelea motiv de recurs.

161 Prin urmare, argumentația lui PV întemeiată pe eroarea de drept care ar fi fost săvârșită de Tribunal la punctele 165 și 206 din hotărârea atacată ca urmare a denaturărilor invocate de PV în cadrul celui de al șaptelea motiv trebuie înlăturată ca nefondată.

162 Rezultă că al șaptelea motiv trebuie respins ca fiind în parte inadmisibil și în parte nefondat.

Cu privire la al patrulea motiv

Argumentația părților

- 163 Prin intermediul celui de al patrulea motiv, care trebuie examinat în al șaptelea rând, PV susține, *primo*, că Tribunalul a săvârșit, la punctele 6, 8, 17, 20, 54, 147, 162, 163, 164, 166, 173, 205, 206, 242 și 246 din hotărârea atacată, denaturări și „deformări” ale mai multor elemente, pe baza cărora a considerat în mod eronat că hărțuirea morală nu fusese dovedită.
- 164 În primul rând, PV reproșează Tribunalului că nu a menționat hărțuirea morală a cărei victimă ar fi fost în cadrul DG Buget între luna iulie 2010 și luna decembrie 2011, care ar fi fost dovedită prin rapoartele de expertiză ale psihiatrului său.
- 165 În al doilea rând, Tribunalul ar fi trebuit să țină seama de împrejurarea că DG Resurse Umane și Securitate ar fi aprobat și ar fi recomandat măsurile de îndepărtare propuse de o persoană de încredere la care PV apelase în perioada sa de repartizare la DG Interpretare, precum și de refuzul celei din urmă DG de a da curs acestei cereri.
- 166 În al treilea rând, Tribunalul ar fi denaturat faptele atunci când a considerat, la punctul 242 din hotărârea atacată, că faptele privind hărțuirea morală suferită de PV, astfel cum sunt invocate de acesta în înscrisurile sale, nu au fost confirmate de martori, deși PV ar fi prezentat mărturiile a doi foști colegi care ar confirma aceste fapte.
- 167 În al patrulea rând, Tribunalul ar fi „deformat” afirmațiile lui PV, utilizând, în special la punctele 6, 17, 20 și 54 din această hotărâre, termenii „pretinzând” sau „pretins” în legătură cu afirmațiile sale și lăsând astfel să se înțeleagă că aceste afirmații ar fi eronate sau prezentate cu rea-credință.
- 168 Situația ar fi aceeași în ceea ce privește aprecierea care figurează la punctul 166 din hotărârea menționată, potrivit căreia nu a fost dovedită nicio hărțuire morală în cadrul DG Interpretare.
- 169 În al cincilea rând, Tribunalul ar fi „deformat” conținutul rapoartelor medicale prezentate de PV, considerând, la punctul 164 din aceeași hotărâre, că aceste rapoarte medicale nu permit să se stabilească faptul că tulburările lui PV rezultă dintr-o hărțuire morală.
- 170 Situația ar fi aceeași în ceea ce privește considerația care figurează la punctul 205 din hotărârea atacată, potrivit căreia PV nu furnizase nicio probă privind hărțuirea morală invocată în cadrul DG Interpretare.
- 171 În al șaselea rând, Tribunalul ar fi ignorat în mod deliberat celelalte elemente de probă privind hărțuirea morală pe care PV ar fi suferit-o în cadrul DG Interpretare, în special mărturiile uneia dintre persoanele în cauză și decizia unui judecător de instrucție belgian de a considera această persoană drept suspect, ceea ce l-ar fi determinat să considere în mod eronat, la punctul 173 din această hotărâre, că faptele de hărțuire morală invocate de PV nu erau dovedite corespunzător cerințelor legale.
- 172 Punctul 163 din hotărârea menționată, prin care Tribunalul a considerat că rapoartele medicale ale medicului curant al lui PV nu erau de natură să dovedească, prin ele însele, existența unei hărțuiri morale, și punctul 206 din aceeași hotărâre, în care Tribunalul a statuat că PV nu a prezentat niciun element care să permită să se concluzioneze că a făcut obiectul vreunei hărțuiri

morale în cadrul DG Interpretare și nici că absențele nejustificate care au condus la adoptarea deciziilor atacate ar fi consecința unei astfel de hărțuiri atacate, ar fi de asemenea viciate de o denaturare a faptelor.

- 173 În al șaptelea rând, Tribunalul ar fi trebuit să țină seama, la punctele 8 și 162 din hotărârea atacată, de faptul că decizia de respingere a reclamației depuse de PV împotriva refuzului adoptării măsurilor de distanțare solicitate se întemeiază pe o reticență dolosivă a DG Interpretare, întrucât refuzul acestei DG de a aplica aceste măsuri de distanțare ar fi intervenit înainte de redactarea raportului de anchetă internă prin care se concluziona că nu există hărțuire.
- 174 În plus, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare vădită de apreciere constatând, la punctul 162 din această hotărâre, că decizia de respingere a cererii de asistență introduse la 23 decembrie 2014 a rămas definitivă. Astfel, hărțuirea ar constitui o conduită abuzivă care se manifestă în mod durabil și care nu încetează, așadar, neapărat la data adoptării unei decizii de respingere a unei cereri de asistență.
- 175 În al optulea rând, Tribunalul ar fi denaturat faptele atunci când a constatat, la punctul 147 din hotărârea menționată, că PV nu a prezentat niciun element care să permită să se concluzioneze că AIPN solicitase dovada unei intenții răuvoitoare din partea preținșilor autori ai hărțuirii, deși această împrejurare ar fi fost atestată printr-o scrisoare primită de PV la 12 decembrie 2019.
- 176 Pe de altă parte, Tribunalul ar fi denaturat realitatea atunci când a considerat, la punctul 246 din hotărârea atacată, că anumite comportamente, chiar dacă pot părea inadecvate, nu sunt suficiente pentru a le califica drept hărțuire.
- 177 *Secundo*, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept prin faptul că nu a recunoscut, având în vedere elementele prezentate de PV pentru a dovedi hărțuirea morală, că respingerea cererilor de schimbare a repartizării și a cererilor de asistență în litigiu constituie o încălcare a articolelor 1, 3, 4 și 31 din cartă, precum și a articolelor 1e și 12a din statut.
- 178 *Tertio*, Tribunalul ar fi trebuit să anuleze respingerile cererilor de asistență introduse de PV, ca urmare a încălcării dreptului său de a fi ascultat consacrat la articolul 41 alineatul (2) litera (a) din cartă. Astfel, dacă PV ar fi fost ascultat, ar fi putut depune rezultatele anchetelor penale privind hărțuirea morală pe care ar fi suferit-o în cadrul DG Interpretare, ceea ce ar fi putut determina AIPN să adopte măsuri de distanțare.
- 179 Comisia consideră că al patrulea motiv trebuie respins.

Aprecierea Curții

- 180 Trebuie să se examineze, *primo*, denaturările și „deformările” invocate de PV în cadrul celui de al patrulea motiv.
- 181 În această privință, în ceea ce privește, în primul rând, argumentația lui PV potrivit căreia Tribunalul ar fi omis să menționeze, în hotărârea atacată, pretinsa hărțuire pe care PV ar fi suferit-o în cadrul DG Buget, este necesar să se arate, pe de o parte, că Tribunalul a constatat, la punctul 150 din hotărârea atacată, că PV susține că a făcut obiectul unui proces de hărțuire continuu de la 1 septembrie 2008 și că ar fi suferit diferite episoade de hărțuire morală distincte

- în cadrul a trei direcții generale diferite, ceea ce include, așa cum reiese din cuprinsul punctelor 3 și 4 din această hotărâre, DG Buget, unde PV a fost repartizat în perioada 1 octombrie 2009-31 martie 2013.
- 182 Pe de altă parte, din cuprinsul punctului 155 din hotărârea menționată, care nu este criticat în recurs, reiese că susținerea de către PV a existenței unei hărțuiri morale exercitate de superiorii săi ierarhici nu este suficientă pentru a dovedi că orice act adoptat de aceste persoane ar fi nelegal și că era necesar, în vederea stabilirii acestei nelegalități, ca PV să demonstreze incidența acțiunilor care ar constitui hărțuire morală asupra conținutului fiecărei decizii în litigiu.
- 183 Or, niciunul dintre actele în litigiu menționate la punctele 129 și 130 din hotărârea atacată nu a fost adoptat în perioada în care PV a fost repartizat la DG Buget.
- 184 Prin urmare, Tribunalul a considerat, în mod implicit, dar necesar, că PV nu dovedise incidența pe care pretinsa hărțuire în cadrul DG Buget o avea asupra examinării acțiunilor în anulare introduse de acesta. Prin urmare, nu se poate reproșa Tribunalului că nu a reținut existența unei hărțuiri morale în cadrul acestei DG.
- 185 În al doilea rând, în ceea ce privește luarea de poziție a DG Resurse Umane și Securitate cu privire la măsurile de îndepărtare propuse de o persoană de încredere la care PV apelase în perioada sa de repartizare la DG Interpretare, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței Curții citate la punctul 78 din prezenta hotărâre, atunci când un recurent invocă o denaturare a elementelor de probă de către Tribunal, trebuie să indice cu precizie elementele care ar fi fost denaturate de acesta și să demonstreze erorile de analiză care, în opinia sa, ar fi condus Tribunalul la această denaturare.
- 186 Or, este necesar să se arate că, în cadrul argumentației sale, PV nu identifică constatarea efectuată de Tribunal în hotărârea atacată care ar fi afectată de o denaturare a faptelor sau a elementelor de probă în temeiul înscrisului pe care îl invocă, astfel încât această argumentație trebuie înlăturată ca inadmisibilă.
- 187 În al treilea rând, în ceea ce privește pretinsa hărțuire morală din cadrul DG Interpretare, PV invocă mai multe înscrisuri care au fost prezentate în primă instanță.
- 188 Totuși, invocând aceste înscrisuri, care ar fi fost ignorate de Tribunal în hotărârea atacată, PV nu urmărește să dovedească o denaturare sau o eroare de drept săvârșită de Tribunal la punctul 173 din hotărârea atacată, ci invită Curtea să efectueze o nouă apreciere a acestor elemente de probă, care nu este de competența sa.
- 189 În al patrulea rând, în susținerea criticii potrivit căreia Tribunalul ar fi săvârșit o denaturare a faptelor prin respingerea, la punctul 147 din hotărârea atacată, a susținerii potrivit căreia AIPN ar fi impus dovada unei intenții răuvoitoare a preținșilor autori ai hărțuirii, PV invocă o scrisoare pe care declară că a primit-o la 12 decembrie 2019. Totuși, întrucât scrisoarea respectivă nu a fost prezentată în fața Tribunalului, această critică trebuie respinsă ca nefondată.
- 190 În al cincilea rând, în ceea ce privește argumentația referitoare la denaturarea faptelor pe care Tribunalul ar fi săvârșit-o la punctul 242 din hotărârea atacată, aceasta trebuie înlăturată ca fiind, în orice caz, inoperantă.

- 191 Astfel, reiese dintr-o jurisprudență constantă a Curții că criticile îndreptate împotriva unor motive neesențiale ale unei decizii a Tribunalului nu pot determina anularea acestei decizii și sunt, așadar, inoperante (Hotărârea din 2 octombrie 2019, *Crédit mutuel Arkéa/BCE*, C-152/18 P și C-153/18 P, EU:C:2019:810, punctul 68, precum și jurisprudența citată).
- 192 Or, întrucât Tribunalul a respins, la punctele 135-241 din hotărârea atacată, toate motivele invocate de PV în susținerea acțiunii sale în anulare, afirmațiile care figurează la punctul 242 din această hotărâre nu pot infirma această respingere. Prin urmare, aceste afirmații trebuie privite ca fiind motive neesențiale.
- 193 În al șaselea rând, argumentul lui PV referitor la utilizarea de către Tribunal a termenilor „pretinzând” și „pretins” în legătură cu afirmațiile sale este întemeiat pe o interpretare eronată a hotărârii menționate, din moment ce utilizarea acestor termeni urmărește numai să precizeze că elementele la care ei se raportează constituie afirmații, fără a cuprinde nicio apreciere cu privire la temeinicia lor sau la buna-credință a autorului lor. Prin urmare, acest argument trebuie înlăturat ca nefondat.
- 194 În ceea ce privește argumentele lui PV întemeiate pe pretinsa reticență dolosivă a DG Interpretare, precum și pe încălcarea dreptului său de a fi ascultat, întrucât aceste argumente nu au fost invocate în primă instanță, ele trebuie respinse ca inadmisibile, conform jurisprudenței Curții amintite la punctul 84 din prezenta hotărâre.
- 195 În al șaptelea rând, în ceea ce privește pretinsele denaturări de care ar fi afectate punctele 163, 164, 166, 205, 206 și 246 din hotărârea atacată, este suficient să se constate că PV nu a dovedit că aprecierea faptelor sau a elementelor de probă efectuată de Tribunal la aceste puncte este vădit eronată.
- 196 În al optulea rând, în ceea ce privește argumentul referitor la eroarea vădită de apreciere pe care ar fi săvârșit-o Tribunalul la punctul 162 din hotărârea atacată, trebuie arătat că motivele enunțate la punctele 163-165 din hotărârea menționată, care, astfel cum s-a arătat la punctele 161 și 195 din prezenta hotărâre, nu au fost contestate în mod util de PV în cadrul recursului său, sunt suficiente pentru a justifica aprecierea, care figurează la punctul 173 din hotărârea atacată, potrivit căreia PV nu a dovedit corespunzător cerințelor legale faptele de hărțuire morală invocate din cadrul acestei unități a DG Interpretare.
- 197 În consecință, motivul enunțat la punctul 162 din această hotărâre, care urmărește să susțină aceeași apreciere, este neesențial în raport cu punctele 163-165 din hotărârea menționată.
- 198 Prin urmare, argumentația lui PV referitoare la punctul 162 din aceeași hotărâre este inoperantă, conform jurisprudenței citate la punctul 191 din prezenta hotărâre.
- 199 În al doilea rând, trebuie amintit că din articolul 256 TFUE, din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, din articolul 168 alineatul (1) litera (d) și din articolul 169 din Regulamentul de procedură al Curții rezultă că un recurs trebuie să indice cu precizie elementele criticate ale hotărârii a cărei anulare se solicită, precum și argumentele juridice care susțin în mod concret această cerere, sub sancțiunea inadmisibilității recursului sau a motivului în cauză (Hotărârea din 29 septembrie 2022, *ABLV Bank/SRB*, C-202/21 P, EU:C:2022:734, punctul 34 și jurisprudența citată).

- 200 Astfel, nu respectă aceste cerințe și trebuie declarat inadmisibil un motiv a cărui argumentație nu este suficient de clară și de precisă pentru a permite Curții să își exercite controlul de legalitate, în special întrucât elementele esențiale pe care se sprijină motivul nu rezultă în mod suficient de coerent și de comprehensibil din textul acestui recurs, care este formulat într-un mod obscur și ambiguu în această privință (Hotărârea din 3 martie 2022, WV/SEAE, C-162/20 P, EU:C:2022:153, punctul 45 și jurisprudența citată).
- 201 În speță, este necesar să se constate că argumentația lui PV potrivit căreia Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept prin faptul că nu a considerat că respingerile schimbărilor de repartizare și ale cererilor de asistență constituiau încălcări ale articolelor 1, 3, 4 și 31 din cartă, precum și ale articolelor 1e și 12a din statut nu cuprinde indicații precise referitoare la punctele din hotărârea atacată care ar fi eventual afectate de o astfel de eroare de drept. În plus, PV nu indică argumentele juridice care susțin în mod specific această argumentație, care trebuie, prin urmare, să fie declarată inadmisibilă.
- 202 Rezultă că al patrulea motiv trebuie respins ca fiind în parte inadmisibil și în parte nefondat.

Cu privire la al optulea motiv

Argumentația părților

- 203 Prin intermediul celui de al optulea motiv, PV susține, în primul rând, că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept prin faptul că s-a întemeiat, la punctul 81 din hotărârea atacată, pe compensarea pe care AIPN o efectuase între datoria lui PV și, respectiv, cea a Comisiei. Astfel, potrivit lui PV, retragerea deciziei de revocare din 26 iulie 2016 a determinat dispariția retroactivă a tuturor consecințelor acestei decizii, în principal constatările unor absențe nejustificate. Ar rezulta că scrisorile privind datoriile și reținerile din salariul său nu mai aveau un temei juridic în urma acestei revocări, așa încât nu ar fi putut fi efectuată o compensație.
- 204 În al doilea rând, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept atunci când a considerat, la punctul 82 din această hotărâre, că, întrucât decizia de revocare din 26 iulie 2016 a fost retrasă, iar efectele sale financiare au fost neutralizate anterior introducerii acțiunii în cauza T-786/16, cererea de anulare a acestei decizii era lipsită de obiect.
- 205 În realitate, AIPN nu ar fi compensat consecințele financiare ale deciziei menționate, întrucât ar fi fost necesar, în acest scop, ca PV să primească o despăgubire materială și morală.
- 206 Comisia apreciază că al optulea motiv trebuie să fie respins.

Aprecierea Curții

- 207 În ceea ce privește, în primul rând, eroarea de drept pe care Tribunalul ar fi săvârșit-o la punctul 81 din hotărârea atacată, este necesar să se arate că caracterul nelegal al absențelor reproșate lui PV nu constituia unul dintre efectele deciziei de revocare din 26 iulie 2016. Prin urmare, contrar celor susținute de PV, retragerea acestei decizii nu poate avea ca efect justificarea absențelor respective. Rezultă că argumentul întemeiat pe eroarea de drept pe care ar fi săvârșit-o Tribunalul la acest punct 81 este nefondat.

- 208 În al doilea rând, în ceea ce privește argumentația lui PV referitoare la eroarea de drept pe care ar fi săvârșit-o Tribunalul la punctul 82 din această hotărâre, este necesar să se arate că acesta a considerat de asemenea, la același punct, că, întrucât decizia de revocare din 26 iulie 2016 a fost retrasă, PV nu mai avea interesul de a exercita acțiunea împotriva acestei decizii. Prin urmare, chiar presupunând că Tribunalul a apreciat în mod eronat la acest punct 82 că efectele financiare ale deciziei de revocare menționate fuseseră neutralizate anterior introducerii acțiunii în cauza T-786/16, o astfel de eroare nu poate repune în discuție aprecierea Tribunalului care figurează la punctul 85 din hotărârea atacată, potrivit căreia cererea de anulare a acestei decizii este inadmisibilă. Prin urmare, această argumentație trebuie înlăturată ca fiind în orice caz inoperantă.
- 209 Rezultă că al optulea motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al nouălea motiv

Argumentația părților

- 210 Prin intermediul celui de al nouălea motiv, PV susține, în primul rând, că Tribunalul a denaturat faptele constatând, la punctul 25 din hotărârea atacată, că raportul său de muncă cu un angajator privat începuse în luna iulie 2017, deși acest raport de muncă începuse la 26 iunie 2017. Această denaturare ar fi permis Tribunalului să ignore că raportul de muncă menționat începuse anterior retragerii deciziei de revocare din 26 iulie 2016.
- 211 În al doilea rând, Tribunalul ar fi săvârșit o eroare de drept constatând, la punctul 170 din această hotărâre, că PV trebuia să revină în cadrul DG Interpretare în urma retragerii deciziei de revocare din 26 iulie 2016. Astfel, reintegrarea sa ar fi presupus încheierea unui nou raport de muncă, întrucât PV se angajase la un alt angajator înainte de retragerea acestei decizii, ceea ce ar implica faptul că consimțământul său trebuia obținut anterior reintegrării sale în această DG. Or, el nu și-ar fi exprimat consimțământul pentru această reintegrare.
- 212 Pe de altă parte, Comisia nu ar fi despăgubit pierderea salarială suferită în timp ce PV era în șomaj ca urmare a revocării sale, ceea ce i-ar fi permis acestuia din urmă să aplice principiul de drept belgian al excepției de neexecutare. În plus, PV nu ar dispune de competențele tehnice necesare pentru a ocupa noua funcție la care fusese repartizat. Constatarea Tribunalului potrivit căreia PV trebuia să revină în cadrul DG Interpretare ca urmare a retragerii revocării sale ar încălca astfel și articolul 15 din cartă.
- 213 În al treilea rând, Tribunalul ar fi denaturat faptele omițând să menționeze introducerea de către PV a unei reclamații împotriva deciziei de revocare din 21 octombrie 2019.
- 214 Comisia susține că al nouălea motiv trebuie respins.

Aprecierea Curții

- 215 În ceea ce privește, în primul rând, critica privind denaturarea cererilor introductive în primă instanță, care ar figura la punctul 25 din hotărârea atacată, este necesar să se constate că PV a precizat, la punctul 131 din cererea sa introductivă în cauza T-786/16 și la punctul 23 din cererea sa introductivă în cauza T-224/18, că nu putea să revină în cadrul DG Interpretare ca urmare a

existenței unui alt angajament de muncă din luna iulie 2017. Prin urmare, PV nu poate reproșa în mod valabil Tribunalului că a reluat această afirmație la punctul 25 din hotărârea atacată. Prin urmare, această critică privind denaturarea nu este întemeiată.

- 216 În al doilea rând, în ceea ce privește eroarea de drept pe care ar fi săvârșit-o Tribunalul la punctul 170 din această hotărâre, retragerea unui act care implică dispariția efectelor acestui act, Tribunalul a considerat în mod întemeiat la acest punct 170 că, în urma retragerii deciziei de revocare din 26 iulie 2016, PV era un funcționar cu drepturi depline și cu obligațiile inerente acestui statut.
- 217 Prin urmare, argumentația lui PV întemeiată pe eroarea de drept pe care ar fi săvârșit-o Tribunalul la punctul 170 menționat trebuie înlăturată ca nefondată.
- 218 În al treilea rând, argumentația lui PV referitoare la omiterea menționării reclamației introduse împotriva deciziei de revocare din 21 octombrie 2019 este inadmisibilă, conform jurisprudenței citate la punctele 199 și 200 din prezenta hotărâre, întrucât nu s-a precizat în ce mod o astfel de omisiune ar constitui o denaturare a faptelor.
- 219 Rezultă că al nouălea motiv trebuie respins ca fiind în parte inadmisibil și în parte nefondat.

Cu privire la al zecelea motiv

Argumentația părților

- 220 Prin intermediul celui de al zecelea motiv, PV susține, cu titlu subsidiar, că Tribunalul a încălcat interdicția de a se pronunța *ultra petita*, statuând, în ultima frază a punctului 246 din hotărârea atacată, cu privire la un aspect care nu i-a fost prezentat.
- 221 Comisia arată că al zecelea motiv trebuie respins.

Aprecierea Curții

- 222 Din normele care reglementează procedura în fața instanțelor Uniunii, în special din articolul 21 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, precum și din articolul 76 și din articolul 84 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, rezultă că litigiul este în principiu determinat și delimitat de părți și că instanța Uniunii nu se poate pronunța *ultra petita*. Astfel, întrucât instanța de control al legalității nu se poate pronunța *ultra petita*, anularea pe care o pronunță nu o poate depăși pe cea solicitată de reclamant (Hotărârea din 22 decembrie 2022, Parlamentul/Moi, C-246/21 P, nepublicată, EU:C:2022:1026, punctele 55 și 56).
- 223 În speță, este cert că Tribunalul a respins acțiunea, acesta nu a pronunțat, așadar, nicio anulare și, prin urmare, nu putea statua *ultra petita*.
- 224 În plus, întrucât Tribunalul a respins toate motivele invocate de PV în susținerea acțiunilor sale în anulare la punctele 135-241 din hotărârea atacată, afirmațiile care figurează în ultima frază a punctului 246 din această hotărâre trebuie considerate ca fiind motive neesențiale.
- 225 Rezultă că al zecelea motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 226 În temeiul articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.
- 227 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din acest regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.
- 228 Întrucât Comisia a solicitat obligarea lui PV la plata cheltuielilor de judecată, iar acesta a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, și pe cele efectuate de Comisie.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul.

2) Îl obligă pe PV să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, și pe cele efectuate de Comisia Europeană.

Semnături